

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **P. S.**, narozen X,
bytem X,
zastoupen advokátem JUDr. Alešem Popelkou,
sídlem Třída Míru 92, 530 02 Pardubice,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2017, č. j. 1430/DS/2017,
JID: 63524/2017/KUUK/Bla,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 20. 4. 2017, č. j. 1430/DS/2017, JID: 63524/2017/KUUK/Bla, se **pro vady řízení zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, kterou podal v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2017, č. j. 1430/DS/2017, JID: 63524/2017/KUUK/Bla, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru přestupků v dopravě (dále jen „magistrát“), ze dne 7. 11. 2016, č. j. MM/OPD/ODN/40214/2016/R, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil tím, že dne 2. 5. 2016 v 12:51 hod. jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky Citroën, registrační značky X, nedodržel při jízdě v Ústí nad Labem v ulici Střekovská maximální rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v úseku, kde je dovolená rychlost 50 km/h, kdy mu byla naměřena rychlost 94 km/h, po odečtení odchylky ± 3 km/h, tedy 91 km/h; tímto překročil dovolenou rychlost o 41 km/h a porušil tím § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 6 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Současně se žalobce domáhal přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že proti prvostupňovému rozhodnutí magistrátu dne 23. 11. 2016 podal včasné blanketní odvolání. K odstranění vad podání, tedy doplnění odvolání, mu byla stanovena lhůta 5 dnů. Tato lhůta uplynula dne 5. 12. 2016. Odvolací důvody byly doplněny dne 12. 12. 2016. Toto doplnění bylo žalovanému zasláno prostřednictvím datových schránek.
3. Žalobce trval na tom, že pokud žalovaný nevydal usnesení dle § 36 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“), kterým by stanovil lhůtu, svědčilo žalobci právo činit návrhy až do vydání rozhodnutí, tedy i po uplynutí lhůty stanovené dle § 37 odst. 3 správního řádu. S poukazem na ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu žalobce trval na tom, že důvody obsažené v doplnění odvolání měly být žalovaným vzaty v potaz a žalovaný je měl v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádat, neboť mu byly známy před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí.
4. Žalobce trval na tom, že je nesprávný údaj uvedený v žalobou napadeném rozhodnutí, že blanketní odvolání nebylo doplněno. Žalobce trval na tom, že nevypořádáním námitek v rámci odvolacího řízení došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

5. Žalovaný ve svém vyjádření podrobně zrekapituloval průběh správního řízení. Zdůraznil, že žalobce kromě omluv z jednání a podání blanketního odvolání, které ve stanovené lhůtě nedoplnil, se správními orgány nekomunikoval. Žalovaný přezkoumal prvostupňové rozhodnutí a shledal, že je v souladu s právními předpisy. Zdůraznil, že odvolání je plně v dispozici účastníka řízení. V rámci odvolacího řízení v přestupkovém řízení platí dle žalovaného tzv. omezený revizní princip, kdy správnost rozhodnutí se přezkoumává jen v rozsahu námitek uplatněných v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Pokud je podáno pouze blanketní odvolání, je povinností odvolacího orgánu přezkoumat toliko soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy. V daném případě žalovaný považoval závěry prvostupňového orgánu za správné, učiněné na základě správného hodnocení důkazů a na základě úplného důkazního řízení.
6. Žalovaný trval na tom, že za odvolání je možné považovat pouze to, co je řádně podáno v zákonné lhůtě stanovené pro podání odvolání. Za doplnění odvolání, které by bylo Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

součástí odvolání se všemi důsledky, by dle žalovaného bylo možné považovat pouze takové doplnění, které by bylo učiněno ještě v odvolací lhůtě. Trval na tom, že předmětné podání učiněné žalobcem v rámci odvolacího řízení zohlednil, ale toto podání dle jeho názoru nemohlo mít vliv na rozsah jeho přezkumné činnosti jako odvolacího orgánu. Správnost rozhodnutí dle žalovaného se v rámci odvolacího řízení přezkoumává pouze v rozsahu námitek uvedených v odvolání, nebo vyžaduje-li to veřejný zájem. Žalovaný v rámci odvolacího řízení zhodnotil průběh řízení a provedené dokazování a dospěl k závěru, že provedené důkazy svědčí o spáchání přestupku, neboť na nich neshledal nic, co by narušilo jejich věrohodnost, pravdivost, závažnost a zákonnost. Tyto úvahy se snažil ve svém rozhodnutí vyjádřit tím, že uvedl, že provedené důkazy, listiny a vyjádření hodnotil nezávisle na hodnocení správního orgánu prvního stupně. Žalovaný tak trval na tom, že ve veřejném zájmu přezkoumal zpochybnění správnosti uvedené až v dodatečném vyjádření žalobce, ač k tomu s ohledem na text zákona nebyl povinen.

7. Žalovaný uvedl, že dle jeho názoru žalobou napadené rozhodnutí ani řízení, které jeho vydání předcházelo, není stíženo vadou, která by mohla způsobit jeho nezákonnost. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu pak odkázal na skutečnost, že ne každé pochybení či dílčí nepřezkoumatelnost musí způsobovat nezákonnost rozhodnutí. Trval na tom, že soud by neměl postupu žalobce poskytnout právní ochranu, neboť připuštěním popsané procesní strategie by vedlo k narušení dosavadní správní praxe a k právní nejistotě. Nebylo by zřejmé, do kdy je třeba čekat na precizování odvolání.
8. Dále uvedl, že dle jeho názoru v daném případě existují důvody hodné zvláštního zřetele k postupu dle § 60 odst. 7 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) pro případ úspěchu žalobce, neboť sám žalobce se na vzniku soudního sporu podílel tím, že nespolupracoval se správními orgány, obstrukčně se vyhýbal účasti na jednání správního orgánu a nerespektoval stanovené lhůty.

Replika

9. V replice žalobce setrval na svých námitkách. Zdůraznil, že nedostatky odůvodnění správního rozhodnutí není možné zhojit v rámci vyjádření k žalobě v řízení před správním soudem. Nesouhlasil rovněž s tím, aby v případě úspěchu žaloby nebyla žalobci přiznána náhrada nákladů řízení. Trval na tom, že se nepodílel na vzniku soudního sporu, neboť předmětem sporu není skutkový stav zjištěný během řízení, ani postup účastníka ve správním řízení, nýbrž skutečnost, že se žalovaný nezabýval odvolacími důvody, ač blanketní odvolání bylo doplněno před vydáním meritorního rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím výslovně souhlasili.
11. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

12. Z obsahu správního spisu vyplývají následující rozhodné skutečnosti. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 7. 11. 2016. Dne 22. 11. 2016 bylo podáno právním zástupcem žalobce blanketní odvolání. Výzvou ze 23. 11. 2016 byl žalobce vyzván k doplnění odvolacích důvodů, a to do 5 dnů ode dne doručení výzvy právnímu zástupci. Výzva byla doručena dne 28. 11. 2016. Ve správním spise žalovaného je dále bez dokladu o doručení založeno doplnění odvolání vypracované právním zástupcem žalobce a datované dnem 1. 12. 2016. V tomto podání žalobce poukazoval na nedostatky v předvolání k ústnímu jednání, které se konalo dne 7. 10. 2016, namítal, že nebyl řádně seznámen s poklady k rozhodnutí a poukazoval na nesprávný postup při provedení měření rychlosti. Žalobou napadené rozhodnutí ze dne 20. 4. 2017 bylo vypraveno dne 27. 4. 2017.
13. Mezi účastníky byl zásadní spor v tom, zda žalovaný měl povinnost vypořádat se v žalobou napadeném rozhodnutí s argumenty obsaženými v podání označeném jako doplnění odvolání, přestože bylo podáno po uplynutí lhůty stanovené prvostupňovým orgánem k odstranění vad odvolání. Mezi účastníky není sporu o tom, že předmětné podání označené jako doplnění odvolání bylo doručeno přímo žalovanému dne 12. 12. 2016, tedy po uplynutí lhůty stanovené prvostupňovým orgánem k odstranění vad odvolání, ale několik měsíců před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí. Obdobnou otázkou se již zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 7. 11. 2017, č. j. 8 As 162/2017-34.
14. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku dospěl k následujícím závěrům: *„Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem krajského soudu o opožděnosti doplnění odvolání. Výzva byla stěžovateli doručena 1. 12. 2015 a pětidenní lhůta k doplnění tedy skutečně dle § 40 odst. 1 spr. ř. skončila 7. 12. 2015. Podání obecného zmocněnce stěžovatele tedy již není odvoláním, přestože je tak označeno. Za to by mohlo být považováno pouze v případě, že by bylo podáno ve lhůtě. Správní orgán dle § 89 odst. 2 spr. ř. v případě, že odvolání neobsahuje námitky proti správnosti rozhodnutí a není tu veřejný zájem, přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Nepřezkoumává tedy jeho správnost. Jelikož bylo v dané věci podáno blanketní odvolání, orgán druhého stupně správně přezkoumal pouze zákonnost rozhodnutí. Podání obecného zmocněnce stěžovatele je však vyjádřením ve věci. Obviněný z přestupku má dle § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, právo se vyjádřit ke všem skutečnostem a podávat návrhy. Účastníci řízení jsou dle § 36 odst. 1 spr. ř. oprávněni činit návrhy až do rozhodnutí ve věci, nestanoví-li jim k tomu správní orgán lhůtu. I vyjádřeními podanými po uplynutí lhůty je však správní orgán povinen se zabývat, jak již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 8 As 40/2010-59.“* Zdejší soud neshledal žádný důvod se od těchto závěrů se odchýlit. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalovaný byl povinen se zabývat námitkami, které žalobce uplatnil v podání označeném jako doplnění odvolání, a byl povinen se s těmito námitkami výslovně vypořádat.
15. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí k hodnocení prvostupňového orgánu uvedl: *„Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, po řádném přezkoumání předloženého spisového materiálu konstatuje, že v řízení o přestupku neshledal Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.*

žádných pochybností ani závad, které by ho vedly ke zrušení napadeného rozhodnutí. Dále dospěl nezávisle na hodnocení správního orgánu 1. stupně k závěru, že k porušení ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu panem Staňkem skutečně došlo, a že skutková podstata přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu byla výše jmenovanému prokázána.“ Tyto obecné závěry v žádném případě nelze považovat za řádné vypořádání námitek, které žalobce uplatnil ve svém podání označeném jako doplnění odvolání. Ve skutečnosti, že se žalovaný řádně nevypořádal s námitkami uplatněnými žalobcem v podáním označeném jako doplnění odvolání, spatřuje soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívající v nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

16. S ohledem na výše uvedené soud výrokem rozsudku I. zrušil rozhodnutí žalovaného, kdy současně ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s. také rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
17. Výrok II. o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit v souladu s požadavkem žalobce žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 15 342 Kč. Tato částka se sestává z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce, JUDr. Alešem Popelkou, po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „AT“, a to převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT, podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT, replika – § 11 odst. 1 písm. d), a z částky 900 Kč za s tím související tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 AT a z částky 2 142 Kč odpovídající 21 % DPH, kterou je advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.
18. Soud přiznal žalobci náhradu nákladů řízení, neboť neshledal žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro to, aby mohl aplikovat ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s. Skutečnosti, které uváděl žalovaný jako důvody, ke kterým by měl soud přihlédnout, nemohly mít žádný vliv na to, zda žalovaný řádně odůvodní své rozhodnutí či nikoliv.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. září 2020

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)